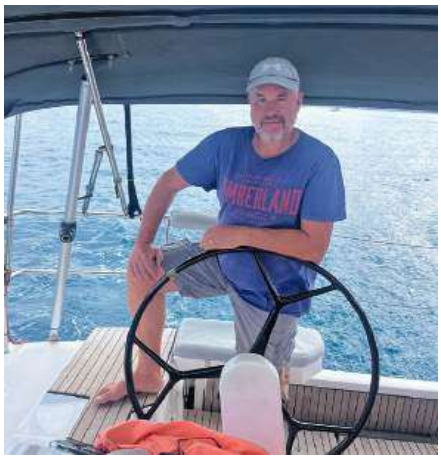
Auteur: Peter Bisseling

Alles uit je werk halen

‘Ziekte dwingt Nedap-topman Ruben Wegman (59) om afscheid te nemen van Nedap’. Die kop in *de Stentor* van 15 maart 2026 trok meteen de aandacht van redacteur Peter Bisseling. Wegman kreeg de diagnose parkinson al in 2018. Jarenlang ‘combineerde’ hij een topfunctie in het bedrijfsleven met zijn ziekte. Hij was CEO van Nedap, een beursgenoteerd bedrijf met meer dan 1.000 werknemers. Die man zou Peter Bisseling wel een paar vragen willen stellen. Ze ontmoeten elkaar bij hem thuis in Warnsveld.

Wegman groeide op in Nijmegen en studeerde Informatica. Als jongen droomde hij van een carrière bij de luchtmacht, maar het liep anders. “Mijn plan was simpel: succesvol worden in de softwarewereld en later zelf een vliegtuig kopen. Dat laatste is er nooit van gekomen.”
Na zijn studie begon hij in 1990 bij Shell. Daar leerde hij een les die hem altijd is bijgebleven: het maakt niet uit wat je hebt gestudeerd, het gaat erom wat je de komende jaren gaat leren.

Zijn vrouw Gerri-Anne leerde hij kennen in 1984. In 1990 gingen ze samenwonen in Rotterdam. Zeven jaar later begon hij bij een dochterbedrijf van Nedap. In 2002 trad hij toe tot de directie en uiteindelijk werd hij CEO. Over zijn leiderschapsstijl is hij duidelijk: “Ik ben een goede teamspeler, maar alleen als captain.”

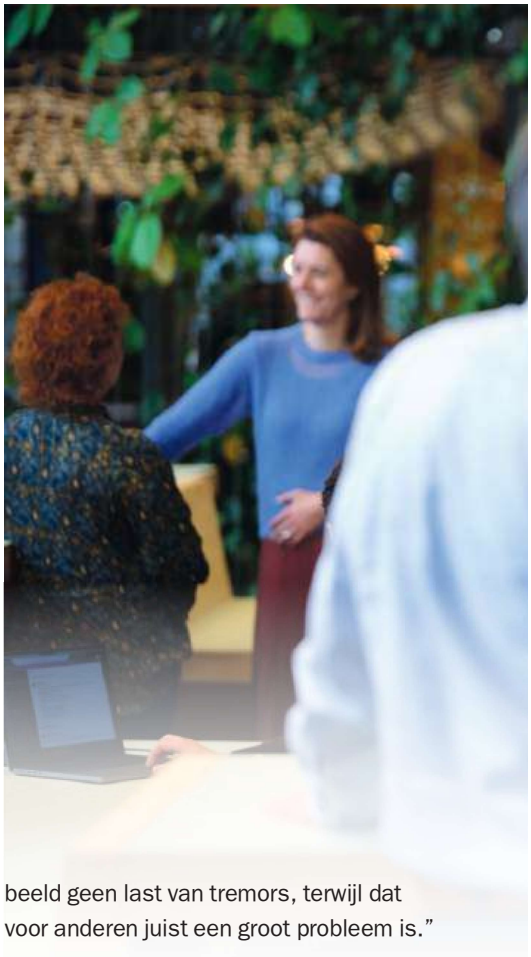
Vertrouwen stond centraal in zijn manier van leidinggeven. Medewerkers konden aandeelhouder worden van het bedrijf en de registratie van verlofdagen werd afgeschaft. “Verantwoordelijkheid leg je zo veel mogelijk bij de mensen zelf.”

De diagnose

In 2018 kwam parkinson. “CEO zijn van Nedap is een waanzinnig gave baan. Maar als CEO hoor je ook veel persoonlijk verdriet van de medewerkers, hun partners en kinderen. Daardoor wist ik één ding zeker: vroeg of laat krijgt iedereen met tegenslag te maken. De kunst is hoe je ermee omgaat. Dat besef komt pas wanneer het jou zelf treft.”

Het begon met kleine signalen. “Ik merkte het aan mijn ene schouder. Ik dacht dat het een zenuw was. Ik had geen swing meer met mijn arm. Mijn vrouw zei eens toen ik had getankt: ‘Loop toch eens wat vlotter!’ Achteraf realiseerde ik me dat ik ook al vijftien jaar slechter kon ruiken. Ik ruik nu bijna niets meer.”

De huisarts voelde aan zijn arm en noemde het tandradfenomeen. “Ze zei: ‘Ga maar niet googelen…’ Mijn toenmalige voorzitter van de Raad van Commissarissen had ook parkinson. Dus ik wist wat het was. Ik ging er alles over lezen. Alles! Al snel ontdekte ik: iedereen heeft zijn eigen parkinson. Ik had bijvoorbeeld geen last van tremors, terwijl dat voor anderen juist een groot probleem is.”

Vertellen of verzwijgen

“Het heeft even geduurd voordat definitief was vastgesteld dat het parkinson was. Tot die tijd hebben wij het nog niet aan onze vier kinderen verteld. Dat was een ingewikkelde periode. Ze voelden dat er iets was. Ze dachten zelfs dat we gingen scheiden. De avond voor een zeilvakantie met het gezin in Griekenland hebben we het verteld. Dat was het meest verschrikkelijke moment. De kinderen waren natuurlijk heel verdrietig. Maar achteraf was het goed dat we het zo hebben gedaan. Tijdens die twee weken hebben we veel gepraat.”

Toen hij thuiskwam was de volgende vraag: hoe nu verder met gezin en werk? Tijdens een gesprek met zijn neuroloog werd het Wegman duidelijk dat omgaan met de diagnose parkinson veel verder gaat dan alleen de medische aspecten. De neuroloog stelde de vraag: ‘Waar haal jij je energie uit?’ Zijn antwoord was duide-

'Iedereen heeft zijn eigen parkinson'

Het Expertiseplatform Parkinson en Werk is er voor jou

Het Expertiseplatform Parkinson en Werk heeft een helpdesk. Daarnaast organiseren zij regelmatig workshops voor mensen (en hun partners) die de diagnose parkinson hebben gekregen en aan het werk zijn. Zie www.parkinsonenwerk.nl/.

lijk: “Mijn werk gaf mij enorm veel energie. ‘Nou,’ antwoordde ze, ‘dan gaan we ervoor zorgen dat je dat zo lang mogelijk kunt blijven doen.’” Een dag later was hij vol passie alweer bezig om met een team een nieuw logo voor Nedap te ontwerpen.

Openheid als keuze

Toch was niet alles meer hetzelfde. Achter de schermen speelde een nieuwe uitdaging: wie vertel je over de diagnose, en wanneer? “Gaat het hier om beursgevoelige informatie? Bovendien waarschuwden mensen mij: ‘Kijk uit wat je doet, want als je het eenmaal bekendmaakt, kun je het niet meer ont-bekendmaken.’”

“We hebben toen bewust de tijd genomen om er goed over na te denken. Maar al snel was voor mij duidelijk dat verzwijgen helemaal niet bij mij past.” Na de vakantie stapte hij naar de voorzitter van de Raad van Commissarissen. “Dat vond ik best spannend, want hij moest beoordelen of ik mijn werk nog kon doen. Toen ik het vertelde, bleef het even stil. Daarna zei hij: ‘Nu ik dit weet, zal ik kritisch naar je kijken, maar voor mij verandert er niets.’” Dat gesprek bleek een belangrijk kantelpunt. “Vanaf dat moment heb ik ervoor gekozen om heel open te zijn, naar iedereen. Maar ik loop er ook niet mee te koop.”

Werken met parkinson

Wegman bleef op hetzelfde niveau functioneren. “Mijn tempo aanpassen? Nee, alles ging door. Tot halverwege vorig jaar gaf ik vol gas. Het ging wel steeds meer energie kosten. Ik compenseerde dat door steeds harder te werken. Ik merkte wel dat mijn mimiek begon te veranderen. Dat vond ik lastig, want mijn grappige opmerkingen werden niet meer ondersteund door een glimlach. Mensen moesten dat even kalibreren. Ik ging ook zachter praten. Mijn spraak verstarde soms. Dat ging me irriteren.”

Niet alleen parkinson speelde daarbij een rol. “Je gaat richting de zestig. Even een rondje wereld doen met het vliegtuig werd steeds vermoeiender.” In oktober 2025 maakte Wegman binnen Nedap bekend dat hij zou stoppen. “Mijn opvolging was geregeld. Vanaf dat moment ben ik mijn werkzaamheden geleidelijk gaan afbouwen.”

Dankbaar terugkijken

Met dat besluit kwam een einde aan een intensieve loopbaan, waarop hij met veel voldoening terugkijkt. “Ik had een hele drukke baan, maar ik kon mijn eigen tijd plannen. Daardoor kon ik er altijd voor mijn kinderen zijn. De laptop ging wel mee op vakantie. Maar ik heb geen oudersavond gemist.”

Dat zijn inzet werd gewaardeerd, bleek tijdens zijn afscheid. “Ik was niet van plan er veel aan te doen, maar daar dacht Nedap toch anders over. Ze maakten een soort ‘Zomergasten’ over mijn leven. Dat zag er waanzinnig goed uit.” Trots laat hij op zijn telefoon enkele fragmenten zien.

Als het gesprek op de toekomst komt, overheerst vooral dankbaarheid. “Nedap gaf mij zoveel energie dat ik geen *me-time* nodig had. Geen idee wat ik de komende jaren ga doen. Ik laat alles maar rustig op me afkomen. Eerst *cold turkey* afkicken van Nedap.”

Tot slot vraag ik hem welke boodschap hij heeft voor andere mensen met parkinson. Opnieuw zegt hij: “Iedereen heeft zijn eigen parkinson.” Wanneer ik hem lachend een streber noem, corrigeert hij me meteen. “Nee... alles eruit halen.” Volgens mij zijn we nog lang niet van Ruben Wegman af.